

המסורת החמישית

**"לכל קבוצה מטרה עיקרית אחת – לשאת את המסר
לאלכוהוליסט שעודנו סובל"**

סנדלר, דבוק במלאכתך!... מוטב לעשות דבר אחד בצורה טובה להפליא, מאשר לעשות דברים רבים באופן גרוע. זה הנושא המרכזי של המסורת החמישית. סביבה מתלכדת חברתנו באחדות. עצם קיומה של אחותנו מחייב שמירה על עיקרון זה.

ניתן לדמות את "אלכוהוליסטים אנונימיים" לקבוצת רופאים שעשויה לגלות תרופה לסרטן, ואשר בעבודתם המשותפת תלויה התשובה לסובלים מאותה מחלה. לכל חבר בקבוצה זאת יכולה להיות התמחות משלו. כל רופא מעורב עשוי, לעתים, לשאוף להקדיש את עצמו לשדה הנבחר שלו במקום להתמסר בלעדית לעבודה בקבוצה. אך ברגע שגילו תרופה, ברגע שהתברר שרק במאמץ משותף ניתן יהיה להשלים את המשימה, או-אז יחוו כולם מחויבים להקדיש את עצמם אך ורק להקלה על הסרטן. למול אור הנגהות של תגלית מופלאה זו יניח כל רופא את שאיפותיו האחרות בצד, יהא המחיר האישי אשר יהא.

אותה מידה של מחויבות חלה על חברי A.A., שהוכיחו שביכולתם לעזור לשתיינים בעייתיים כפי שרק מעטים אחרים יכולים. יכולתו הייחודית של כל חבר A.A. להזדהות עם החבר

החדש ולתרום להחלמתו אינה תלויה בשום צורה בהשכלתו, בשטף דיבורו או בכל מיומנות אישית מיוחדת. הדבר החשוב היחיד הוא, שהוא אלכוהוליסט שמצא מפתח לפיכחון. מוֹרְשׁוֹת אלה של סבל ושל החלמה עוברות בקלות בין אלכוהוליסטים, מאיש לרעהו. זו מתנתנו מאלוהים, והענקתה לאחרים כמונו היא המטרה האחת והיחידה המתייחסת כיום את A.A. ברחבי העולם כולו.

יש סיבה נוספת לדבקות זאת במטרה אחת. הידיעה שרק לעתים נדירות נוכל לשמור בידינו את המתנה יקרת הערך של המפוכחות, אלא אם נמסור אותה הלאה, היא הפרדוקס הגדול של A.A. לו היתה ברשותה של קבוצת רופאים תרופה לסרטן, הם היו סובלים ייסורי מצפון לו היו נכשלים בשליחותם בגלל חיפוש תועלתם העצמית. אך כישלון זה לא היה מסכן את הישרדותם האישית. עבורנו קיימת סכנה מתמדת לחיינו ולשפיותנו, אם נזניח את אלה שעדיין חולים. מתוך הכרח זה של שימור עצמי, של חובה ושל אהבה, לא מפתיע שאחוותנו הגיעה למסקנה שיש לה רק שליחות עליונה אחת - לשאת את בשורת A.A. לאלה שאינם יודעים על קיומה של דרך מוצא.

להדגשת התבונה מאחורי עֶקְרוֹן מטרתה האחת של A.A., מְסַפֵּר חבר סיפור זה:

"יום אחד, בהיותי חסר מנוחה, חשתי שמוטב שאפעל בצעד השנים עשר, כדי להשיג לעצמי ביטוח נגד נפילה. אך תחילה היה עלי למצוא שיכור לעבוד אתו.

אז קפצתי על הרכבת התחתית בדרך לבית החולים העירוני, שם שאלתי את ד"ר סילקוורט אם יש ברשותו מועמד מתאים. 'לא מועמד מבטיח במיוחד', אמר הרופא הגוף, 'יש רק בחור אחד בקומה השלישית, שאולי הוא בגדר אפשרות. אך הוא אירי קשוח במיוחד. מעולם לא פגשתי אדם כה עיקש.

הוא צועק שלו רק היה שותפו נוהג בו טוב יותר, לו רק היתה אשתו מניחה אותו לנפשו, היה הוא פותר במהרה את בעיית האלכוהול שלו. הוא עבר חוויה קשה של D.T. (התקף של הזעה, רעידות, חרדה, בלבול והזיות הנגרם כתוצאה מהימנעות משתייה). הוא מעורפל וחושד בכולם. זה לא נשמע כל כך מבטיח, הלא כן? אך עבודה עמו עשויה לתרום לך משהו, אז מדוע שלא תנסה?'

במהרה ישבתי ליד אדם ענקי. בלתי ידידותי במתכוון, הוא בהה בי דרך חרכי העיניים בפניו הנפוחות והסמוקות. היה עלי להסכים עם הרופא, סיכויי לא נראו טובים. אך סיפרתי לו את סיפורי. הסברתי על נפלאות האחוה, עד כמה אנו מבינים זה את זה. עמדתי בהחלטיות על היעדר הסיכוי בבעייתו של השתיין. התעקשתי שרק שתיינים מועטים יוכלו להבריא בכוחם שלהם, ושבקבוצות ביכולתנו לעשות יחדיו את מה שלא נוכל לעשות בעצמנו. הוא קטע אותי כדי ללגלג ופסק שישתדר עם אשתו, עם שותפו ועם האלכוהוליים שלו בכוחותיו שלו. בתוקפנות שאל, 'כמה עולה התכנית שלך?'

הייתי אסיר תודה על כך שיכולתי להשיב לו: 'אף לא פרוטה'. 'מה יוצא לך מזה?', היתה שאלתו הבאה.

תשובתי היתה, כמובן: 'אני מרוויח את מפוכחותי וגם חיים מאושרים מאוד'.

עדיין בחשדנות, חקר: 'האם אתה באמת מתכוון לכך שהסיבה היחידה לנוכחותך כאן היא לנסות לעזור לי ולעצמך?' 'כן', אמרתי, 'זה העניין כולו. אין שום סיבה נוספת'.

ואז, בהיסוס רב, העזתי לדבר על הצד הרוחני של תכניתנו. איזו קרה נשבה מכיוונו של אותו שיכור!

רק יצאה המילה 'רוחני' מפי והוא התנפל. 'הו!', אמר, 'עכשיו אני מבין! אתה שליח של איזו כת דתית ארורה כזאת או אחרת. מהיכן בדית את ה"אין סיבה נוספת"? אני נמנה על כנסייה גדולה שחשובה לי יותר מכל. זו חתיכת חוצפה מצדך לבוא לכאן בענייני דת!'

בעזרת האל הגיעה אליי התשובה הנכונה. היא התבססה במדויק על מטרתה היחידה של A.A. 'ובכן, יש אמונה בידך', אמרתי. 'ייתכן שאמונתך אף חזקה יותר משלי, ואין בידי לספר לך דבר בענייני דת. אני רוצה אפילו לנסות. אני מוכן גם להתערב שביכולתך להגדיר לי בדייקנות מהי עֲנָה. אך ממה שסיפרת לי על עצמך ועל בעיותיך ועל הדרך בה אתה מתכוון להכניע אותן, אני חושב שאני יודע היכן אתה טועה.'

'בסדר', אמר, 'דבר'.

'ובכן', אמרתי, 'אני חושב שאתה אירי נפוח מגאוה, שחושב שביכולתו לנהל את כל ההצגה'.

זה אכן זעזע אותו. אך כשנרגע החל להקשיב, בעודי מנסה להראות לו שֶׁעֲנָה היא המפתח העיקרי למפוכחות. לבסוף נוכח שאינני מנסה לשנות את השקפותיו הדתיות, ושרצוני היה שימצא את החסד באמונתו שלו, שיוכל לעזור בהחלמתו. מכאן ואילך הסתדרנו יפה.

'עכשיו', מסכם הוותיק, 'נניח שהייתי נאלץ לשוחח עם אדם זה על רקע דתי? נניח שתשובתי היתה צריכה להיות ש-A.A. זקוקה לכסף רב; ש-A.A. מעורבת בחינוך, בבתי חולים ובשיקום? נניח שהייתי מציע לו לקחת חלק בענייניו

המשפחתיים או העסקיים? לאן היינו מגיעים לבסוף? לשום מקום, כמובן."

שנים לאחר מכן אהב לקוח אירי קשוח זה לומר: "הספונסר שלי מכר לי רק רעיון אחד, וזה היה מפוכחות. באותו זמן לא הייתי יכול לקנות שום רעיון אחר".

המסורת החמישית **(הנוסח הארוך)**

כל קבוצת A.A. חייבת להיות ישות רוחנית, שיש לה רק מטרה עיקרית אחת - לשאת את המסר לאלכוהוליסט שעדיין סובל.